

och syntes vara förman för sällskapet. »Hämta oss vatten, finnkolich!» sade han till Smale Hans, »och rör på dig!»

Vid ordet »finnkolich» ryckte Pekka till: det var svenskarnas öknamn på finnarna. Smale Hans var således hans landsman. Hur hade han råkat i sällskap med dessa förrymda soldater, som, hvad Pekka väl förstod, nu lefde af rof och illgärningar i de djupa skogarna.

Pekka visste nu, hvilka människor han hade framför sig, och med dem ville han icke komma i beröring. Gärna hade han velat rädda sin landsman från deras sällskap, men det vågade han icke, utan drog sig undan samma väg han kommit, hvarpå han skyndsamt återvände till Pavo och Gretti.

Han fann dem sitta i god ro vid elden.

»Pavo,» sade han, »jag har upptäckt, att vi ha grannar eller åtminstone människor i närheten.»

»Hvad säger du, Pekka!» utropade Pavo ifrigt och flög upp.

»Sätt dig, skall du få höra.»

Därmed berättade han sin upptäckt. För närvarande kunde Pavo och han icke göra något för att få sin landsman Smale Hans från uslingarna, men han hade lust att utforska deras tillhåll och med hjälp af andra finnar söka göra dem oskadliga.

»Låt mig följa dem, Pekka! Jag och Tispa skola spåra dem om än aldrig så långt. Vi måste ha reda på röfvarkulan. Lita på mig, Pekka, och vänta mig här! Så fasligt långt bort kunna de ej bo.»

»Jag tror nog du duger och är man att utföra det företaget; du må därför gå. Hade vi ej flickan att vaka öfver, skulle jag följa dig, och måhända skulle vi två kunna komma till rätta med bofvarna. Nu få vi nöja oss med att utspana dem, och få sedan se, hvad vi kunna uträtta. Raskt nu upp på fjället innan elden brunnit ned! Ännu torde röken synas, om än bofvarna lämnat platsen. I alla händelser skall Tispa vädra köttet efter elgarna, ty allt kunde de icke medtaga nu, och sedan har du spåren. Men akta dig! Gå ej nära dem, och visa dig ej, ty upptäcka de dig, ha vi dem snart här, och då vet du, hvad som förestår oss.